

Arrest

nr. 102 899 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ die loco advocaat F. GELEYN verschijnt en van attaché J. VERSTRAETEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Memla, district Khogyani, provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U bent geboren op 21 september 1995 en bijgevolg bent u minderjarig.

In Afghanistan ging u tot de achtste klas naar school. Uw broer werkte voor de Amerikanen als tolk. Door zijn tewerkstelling kregen jullie dreigbrieven van de Taliban waarin uw broer duidelijk gewaarschuwd werd dat hij met zijn werk moest stoppen. Uw broer schonk er echter geen aandacht aan en hij bleef werken voor de Amerikanen. Op een nacht dat uw broer thuis was, werd jullie huis

aangevallen door de Taliban. Uzelf, uw broer, uw vader en uw oom werden meegenomen. In het huis waarin ze jullie opsloten, werd u gescheiden van uw familie. U hoorde het geschreeuw van uw familieleden. Gedurende acht of negen dagen werd u vastgehouden en daarna nam een man u mee voor een wandeling. Volgens de man kon u het leven van uw broer, uw vader en uw oom redden door voor hen iets te doen. U was bereid tot medewerking. De man vroeg u om een pakket, een zwarte plastieken zak, mee te nemen naar Jalalabad en die daar te overhandigen. U vertrok met twee mannen. Na ongeveer veertig minuten werd jullie wagen tegengehouden aan een politiecontrolepost. Men fouilleerde de twee mannen in de wagen maar er werd niets gevonden. Toen ze u fouilleerden en ze u naar de inhoud van de plastieken zak vroegen, merkten ze op dat er bommen in de zak zaten. Ze arresteerden u, ze bonden uw handen vast en ze vroegen u wie u het pakket gegeven had. U bekende dat de mannen in de wagen er iets mee te maken hadden. Op dat moment heeft de politie geroepen naar de mannen, maar zij reden weg. De politie begon op de auto te schieten en u slaagde erin om via het waterkanaal weg te komen. U ging naar de moskee en de dag erop ging u terug naar uw moeder, waarna u naar uw tante ging. Uw moeder liet u weten dat de Taliban u zochten. Ze hadden de lichamen van uw vader en oom naar huis gebracht en ze hebben bij de lichamen een brief achtergelaten waarin stond dat éénieder die heult met de Amerikanen hetzelfde lot beschoren is. Ook de politie was geweest om naar u te vragen. U vluchtte naar uw zus en schoonbroer in Jalalabad en u verliet Afghanistan. Uw broer is tot op heden vermist.

Op 19 maart 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document (kleurenkopie) over een opleiding die 'Gulwise Fazlee' gevolgd heeft, een certificaat en een aanbevelingsbrief voor 'Gulwaiz Fazlee', foto's en een verzendbewijs van DHL. Na het gehoor kwam er nog een attest toe van Solentra (dd. 30/11/2012).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat u een broer heeft die in dienst was bij de Amerikanen. U gevraagd om informatie aangaande zijn werk, weet u welgeteld drie dingen, namelijk dat hij 1500 tot 2000 dollar per maand verdiende, dat hij een keer per week of twee keer in de maand naar huis kwam en dat hij werkte als tolk voor de Amerikanen in Helmand. Dat is dan ook alles wat u weet. U meerdere vragen gesteld over de basis waar hij werkte, naar de verschillende nationaliteiten, naar zijn reisroute, naar de troepen op de basis en dies meer kon u hierop geen antwoord geven. Ook over uw broer zijn collega's weet u helemaal niets (CGVS, p. 9-10). Er kan echter verwacht worden van iemand die de problemen van zijn broer als tolk voor de Amerikanen aanhaalt, dat deze persoon informatie geeft waaruit blijkt dat dit inderdaad het geval was. Het is immers niet geloofwaardig dat u nooit zou opgevangen hebben waar uw broer juist werkte in Helmand of welke route hij afgelegd zou hebben tussen uw dorp en de basis. De veiligheid op de wegen in Afghanistan is gering, daarom moet dit toch een thema geweest zijn dat thuis besproken werd. Bovendien is het ongeloofwaardig dat er niet gesproken werd over collega's en andere zaken die met zijn werk te maken hadden en geen 'geheimhoudingsrisico' inhielden binnen het gezin, te meer u dan ook nog eens stelt dat uw broer geregeld naar huis kwam en hij al langer dan vijf of zes jaar voor hen werkte (CGVS, p. 10). Uw zeer vage en algemene verklaringen wijzen er dus geenszins op dat uw broer voor de Amerikanen werkte. De informatie die u wel gaf is zo beknopt dat deze gegevens eerder een ingestudeerd karakter lijken te hebben. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u een broer had die tolkte voor de Amerikanen. Het feit dat u op dat moment nog jong was doet hier gezien bovenstaande observaties geen afbreuk aan.

Voorts is het niet geloofwaardig dat uw 'broer' maandenlang waarschuwingen en bedreigingen van de Taliban gewoon naast zich neer legde (CGVS, p. 12). In Afghanistan is het immers geweten dat de aanwezigheid van de buitenlandse troepen veel weerstand oproept en dat ook Afghanen die meewerken met de buitenlanders het moeten ontgelden. U verklaarde dat hij de dreigbrieven 'misschien' niet geloofde omdat hij goed betaald werd (CGVS, p. 12). Ook zou hij beweerd hebben dat 'mensen van het dorp' achter de brieven zaten, ze zouden jaloers op hem zijn geweest, en beschermden hij zich op geen enkele manier tegen mogelijke problemen (CGVS, p. 12). Verder is het zeer bevreemdend dat uw broer zich in al die tijd niet de moeite genomen heeft om na te gaan wie de briefschrijvers waren, ondanks de duidelijke bedreigingen gericht aan zijn adres (CGVS, p. 13). Dit alles is helemaal niet logisch in een Afgaanse context en dit element uit uw asielaanvraag kan dan ook totaal niet overtuigen.

Aangezien het werk van uw 'broer' voor de Amerikanen alsook de bedreigingen door de Taliban ongeloofwaardig geacht worden, dient er slechts opgemerkt te worden dat ook de feiten die u persoonlijk ervaren heeft niet kunnen overtuigen. Een appreciatie die nog door het volgende wordt onderstreept. Zo is het onder andere niet geloofwaardig dat u op het moment dat u de politie zag bij de controlepost, niet de reflex heeft gehad om de zak die u gekregen had te verbergen (CGVS, p. 17-18). U hiernaar gevraagd, stelde u dat de zak aan u 'toebehoorde'. Voorts verklaarde u dat u niet beseftte dat de zak u problemen kon berokkenen en dat u enkel aan uw familie dacht (CGVS, p. 17). In de context van de door u geschetste gang van zaken waarin een ontvoering, opsluiting, mishandeling en een wederdienst ter sprake kwamen, is het niet aannemelijk dat u de ernst van de situatie niet zou hebben ingezien. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook ruim onvoldoende om de bovenstaande observaties alsnog om te buigen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document (kleurenkopie) over een opleiding die 'Gulwise Fazlee' gevolgd heeft, een certificaat en een aanbevelingsbrief voor 'Gulwaiz Fazlee' en een verzendbewijs van DHL. In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat u niet weet wat de inhoud van de documenten is die u voorlegde. U stelt dat uw Engels niet voldoende is om de inhoud te begrijpen (CGVS, p. 15). Dit is een vreemde constatacie, er kan immers verwacht worden dat u zichzelf op de hoogte gebracht heeft en zich kon informeren over de gegevens die hierin vermeld staan over uw 'broer'. Bovendien zijn de documenten kleurenkopieën waarvan de authenticiteit niet vaststaat en die op eenvoudige wijze nagemaakt kunnen worden. Daarenboven zijn de documenten niet van recente datum, maar van de jaren 2007-2008. Deze documenten kunnen uw asielaanvraag niet ondersteunen. Ten tweede zijn de originele foto's die u neerlegde evenmin een bevestiging van uw asielrelaas. De foto's tonen een man die oftewel poseert met een legeruniform en een zonnebril, oftewel in burgerkledij op een parking of naast buitenlanders. Op enkele andere foto's staat u samen met de man in burgerkledij en enkele andere personen op de foto. Deze foto's zijn hoe dan ook geen bewijs dat dit 'uw broer' is die voor de Amerikanen werkte. De foto's zijn immers niet bewijskrachtig genoeg om de hoedanigheid en de familieband van de man die bij u op de foto staat aan te tonen. De foto's zijn dan ook geen bewijs voor uw asielrelaas. In de derde plaats is het verzendbewijs van DHL geen document dat uw verhaal ondersteunt. De documenten werden naar u verzonden vanuit Peshawar, Pakistan. Geen van de door u neergelegde documenten bevestigt uw asielrelaas. Wat betreft het attest van Solentra waaruit blijkt dat u psychologische begeleiding nodig heeft dient opgemerkt dat hieruit niet blijkt waarom u begeleiding nodig heeft en er geen oorzakelijk verband geattesteerd wordt tussen uw medische problemen en de door u aangehaalde motieven. Verder dient nog aangestipt dat het gehoor op het CGVS probleemloos is verlopen.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nangarhar, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U verklaarde immers, alhoewel u geboren en getogen bent in Memla, dat uw zus en uw schoonbroer in Jalalabad wonen, dat u, alhoewel niet vaak, hun zo nu en dan bezocht waaruit blijkt dat jullie contact onderhielden, u de laatste dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bij hen hebt doorgebracht, en dat uw schoonbroer de enige persoon is met wie u nog contact had vanuit België (CGVS, p. 4-6). Er kan dan ook verondersteld worden dat u zich bij hen kan vestigen, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat uw schoonbroer werk heeft en hij de laatste keer dat u hem belde stelde dat het goed ging met hen (CGVS, p. 6).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte

aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: algemene rapporten van ANSO en OCHA van 2012, een artikel van 'RadioFreeEurope Radioliberty' getiteld "*'Uniformed' Fighter Kills Foreign Troops As Afghan Koran-Burning Unrest Mounts*", rapporten van ANSO over de provincie Nangarhar, een artikel van 'BBC News Asia d.d. 23 februari 2012, getiteld "*New Afghanistan Koran protests leave eight dead*", een rapport van UNODC van april 2012 over de opiumteelt in Afghanistan, een artikel van 8 maart 2012 over een bomaanslag op een moskee in Jalalabad, een artikel van AAN van 18 augustus 2012 getiteld: "*On the borders: Where do the attacks in Nimruz come from?*", een artikel van ACCORD over de invloed van de taliban op het schoolwezen in de provincie Nangarhar, het "*Afghanistan Mid-Year report 2012 - Protection of civilians in armed conflict*" van UNAMA en UNHCR, het "*Country of Origin Information report Afghanistan taliban Strategies-Recruitment*" van EASO d.d. juli 2012, een artikel uit the Guardian van 15 april 2012 getiteld "*Taliban launches largest attack on Kabul in 11 years*", een uittreksel uit een rapport met betrekking tot het intern vluchtalternatief en een internetartikel van 23 juni 2012 getiteld: "*Afghanistan: Blast at Afghan music market, two dead: officials*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan zijn asielaanvraag om de hierna volgende redenen.

Verzoeker verklaart dat de werkzaamheden van zijn broer als tolk voor de Amerikanen aan de basis liggen van zijn problemen, eerst met de taliban en vervolgens ook met de politie. Verzoeker maakt echter niet in het minst aannemelijk dat zijn broer effectief in dienst was bij de Amerikanen. Hij is immers uiterst onwetend over diens beweerde job als tolk bij de Amerikanen. Hij weet slechts dat zijn broer als tolk voor de Amerikanen in Helmand zou hebben gewerkt, dat hij 1500 tot 2000 dollar per maand verdiende en dat hij een keer per week of twee keer in de maand naar huis kwam (Gehoorverslag 28 november 2012, p. 9). Meer informatie over de job van zijn broer kan hij echter niet geven, zo gaf hij zelf uitdrukkelijk toe (*Ibid.*, p. 9). Zo weet hij niet waar in (welk district in) de provincie Helmand en op welke basis zijn broer werkte, welke de naam is van de basis waar zijn broer werkzaam was, en voor welke nationaliteiten en troepen deze tolkte. Voorts blijft hij zeer vaag over de reisroute die zijn broer van thuis uit naar de legerbasis moest afleggen en is hij geheel onwetend over diens collega's. Hij blijkt ook niet goed te weten hoe zijn broer aan die job geraakte (*Ibid.*, p. 9-10). Gelet op het feit dat verzoekers broer zijn job minstens vijf of zes jaar zou hebben uitgeoefend en deze werkzaamheden aan de basis liggen van alle vervolgingsproblemen die hem ertoe noopten zijn land te verlaten kon van verzoeker redelijkerwijze een meer uitgebreide kennis over het werk van zijn broer worden verwacht. Minstens kon worden verwacht dat hij ernstige inspanningen zou ondernemen om zich hierover uitgebreid te informeren, ten tijde van zijn verblijf nog in Afghanistan of op een later tijdstip. Zijn jeugdige leeftijd ten tijde van zijn verblijf en de problemen in Afghanistan, verklaart of rechtvaardigt geenszins zijn manifeste onwetendheid omtrent de beweerde werkzaamheden van zijn broer. Ook van een jeugdig persoon mag immers worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielaanvraag uitmaken en die zijn persoonlijke leefwereld raken, voldoende duidelijke, gedetailleerde en coherente informatie te verstrekken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Dit ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van zijn aanvraag.

Waar verzoeker ter verschoning van zijn onwetendheid omtrent het werk van zijn broer thans in zijn verzoekschrift oppert dat zijn broer geen of niet veel informatie over zijn werkzaamheden wilde verspreiden omdat "*hij wist dat werken voor de Amerikanen in Afghanistan een soort risicoberoep is en hij wou niet de aandacht op hemzelf vestigen*" merkt de Raad op dat dit eerder haaks staat op de manier van handelen van zijn broer ten tijde van de beweerde problemen met de taliban. Volgens verzoeker hield zijn broer niet de minste rekening met de verschillende dreigbrieven die hij ontving en ondernam hij geen maatregelen om zich te beschermen; hij deed immers "*niets speciaals*" (*Ibid.*, p. 12). Gelet op het feit dat, volgens verzoeker, de taliban massaal aanwezig is in zijn thuisregio en het van algemene bekendheid is dat zij en andere criminele groeperingen sterk gekant zijn tegen de buitenlandse troepenmachten in hun land maar ook tegen de Afghanen die met hen samenwerken, is het allerminst aannemelijk dat verzoekers broer de dreigementen aan zijn adres totaal negeerde en niet de minste voorzorgs- en/of beschermingsmaatregelen nam. Dat zijn broer dacht dat de dreigbrieven van jaloerse dorpsgenoten kwamen, verklaart geenszins waarom hij de talrijke en herhaaldelijke doodsbedreigingen aan zijn persoon totaal niet ernstig nam en de identiteit van de auteurs van de dreigbrieven niet trachtte te achterhalen. Evenmin biedt het een verklaring waarom niemand anders van de familie voorzorgs- of beschermingsmaatregelen nam en zij evenmin enige actie ondernamen om meer te weten te komen over de identiteit van de briefschrijvers. Van deze vier of vijf dreigbrieven van de taliban ontbreekt overigens tot op heden elk spoor.

Verzoeker legt enkele documenten neer die volgens hem verband zouden houden met het werk van zijn broer, doch hij blijkt totaal niet op de hoogte te zijn van inhoud ervan. Toen men tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vaststelde dat verzoeker niets over die stukken kon zeggen en men hem vervolgens expliciet vroeg of hij eigenlijk wel wist wat erin staat, antwoordde hij: "*Nee, niet echt. Mijn Engels is niet goed genoeg om de inhoud van deze documenten te begrijpen*" (*Ibid.*, p. 15). Van een asielaanvraag mag nochtans redelijkerwijze een gedegen kennis van de aangebrachte stavingsstukken worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zijn gebrekkige kennis van de Engels taal stond hem niet in de weg zich via anderen te informeren over de inhoud van die documenten, in de eerste plaats aan zijn voogd of zijn advocaat. Dat verzoeker hier niet aan dacht en

geen enkele moeite deed om op de hoogte te komen van de inhoud van de door hem aangebrachte bewijsstukken, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees vervolging. Overigens betreffen die eerder neergelegde stukken allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekers asielverklaringen vertonen ook een incoherentie. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij in eerste instantie dat tijdens zijn arrestatie door de politie zijn "*handen vastgebonden*" werden (*Ibid.*, p. 8). Toen men hem in een latere fase van het gehoor vroeg hoe hij er dan in was geslaagd om met vastgebonden handen van de politie weg te lopen, wijzigde hij ineens zijn verklaringen door te stellen dat zijn "*handen (...) niet gebonden*" waren, maar de politie hem gewoon had vastgenomen aan zijn handen (*Ibid.*, p. 17). Deze incoherentie zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

Aan verzoekers beweerde problemen met de taliban en de Afghaanse politie wordt bijgevolg om voorgaande redenen geen geloof gehecht.

Nu aan de door hem aangehaalde feiten geen geloof wordt gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering als zou hij hierdoor tot een welbepaalde sociale groep behoren van de jongeren die zich verzetten tegen (een rekruterende) door de taliban.

Een ongelooftwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op het ongelooftwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig wordt bevonden, verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat de toepassing van dit artikel betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van voornoemde wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, map Landen-informatie), blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar erg verschillend is naargelang het district. In het district Jalalabad is de situatie relatief rustig. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. Het geweld is er beperkt, plaatselijk en niet aanhoudend van aard en het neemt de vorm aan van gerichte aanvallen op hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen. De Afghaanse veiligheidsdiensten hebben de stad stevig in handen en treden hard op tegen de criminaliteit. De impact van het geweld op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Er is dan ook geen sprake van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Inzoverre de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Jalalabad doen zij, net als het door verzoeker ter zitting neergelegde schrijven naar aanleiding van een filmpje op 'YouTube', geen afbreuk aan voormelde informatie, doch sluiten integendeel aan bij de vaststelling dat er nog wel aanslagen plaatsvinden in de stad Jalalabad, maar dat deze hoofdzakelijk gericht zijn tegen bepaalde hoge profielen. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan. Waar hij op algemene wijze oppert dat het voor hem onmogelijk is om in Jalalabad bij zijn zus en haar echtgenoot te blijven wonen of zich elders in Afghanistan te vestigen omwille van het feit dat de politie en de taliban hem overal zoeken, herhaalt de Raad dat aan zijn beweerde problemen met de taliban en de Afghaanse politie geen geloof wordt gehecht.

De talrijke door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels hebben hoofdzakelijk betrekking op de (veiligheids)situatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar in het algemeen en wijzigen dan ook niets aan hetgeen voorafgaat.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER